Що, мій коню, що, мій добрий,
Годі гарцювати,
По байракам через рови
Годі вже стрибати,
Як, було, колись стрибаєш,
Як, було, гарцюєш,
Хропеш, іржеш, під собою
І землі не чуєш.
Шовкова твоя грива
З вітром розмовляла,
Удила в зубах скрипіли,
Збруя вся тріщала.
Не заржеш уже тепер так,
Не пирнеш ніздрями,
Не вириєш у коліно
Ямки ти ногами.
Тепер ледве ноги тягнеш,
Голову схиливши,
Невесело і дивишся,
Три дні мов не ївши.
Де та сила, що носила
Тебе в чистім полі,
Як яструба моторного,
Що живе на волі?
"Літа, літа все забрали, —
Кінь сказав мовчавши. —
Колись носивсь під тобою,
Голову піднявши,
Залізо в зубах скрипіло,
Поводи ірвались;
Тепер сіна не вкушу вже —
Зуби поз'їдались.
Шерсть, як стерня, піднялася,
Не така вже стала
Мнякесенька, гладесенька,

Як колись бувала".
Правду, конику, ти кажеш,
Літа все забрали,
Як здумаєш, під Москвою
Як колись стояли.
Гарно, весело жилося,
Відкіля все бралось!
Серце нудьги не бачило,
З горем не стрічалось.
До циган, було, поїдеш,
Пісень заспівають,
Загаркають, затанцюють,
Душу потішають.
Інколи і так траплялось:
Все позаставляєш,
Копійки нема в кишені —
Байдуже, гуляєш!
Тебе, було, осідлаю,
Я на тебе сяду,
Шабля збоку брязкотіла,
Ментик літав ззаду.
Минулося, не вернеться
Уже серцю радість;
Пройшли літа молодії,
Вже приходить старість.
Тобі, коню, усе не так,
Ти горя не знаєш:
Овса трошки да водиці —
Дак ти й не скучаєш.
А тут думка, а тут серце
Як почнуть змагаться:
Нащо літа погубив так?
Їм вже не вертаться,
Як тій воді, що весною
Із-під снігу ллється,

Хлюпочеться по ямочкам,
Неначе сміється.
Несе, що їй попадеться,
Де схоче — покине,
Да не довго попогає —
І сама погине.
О! Якби тая водиця
Да не запинилась,
Не одному б в жарке літо
Вона пригодилась.
Якби ти не такий щирий
І я не завзятий,
Не прийшла б ще наша пора
Де так розмовляти.
Люта доля щастя моє
Кинула у воду
Глубокую да й сказала:
"Шукай собі броду".